

Πολλαὶ ἐξοχικαὶ οἰκίαι βεβαιούσι τὸ εὐφορον τοῦ τόπου, αἱ βοσκαὶ δὲν εἶνε ὀλίγαι, οἱ ἐλαιῶνες, αἱ συκαῖ, αἱ μορέαι, πλεῖστα ἄλλα δένδρα καλλίστην ἀποτελοῦσιν ἄποψιν, ἐνιαχοῦ δὲ πλεονάζουσι καὶ αἱ πένθιμοι κυπάρισσοι, αἱ ὁποῖαι πεφυτευμέναι πρὸς στολισμὸν αὐτῶν τῶν οἰκῶν καὶ διατεθειμέναι πρὸς ὁροθέτησιν τῶν διαφόρων ἀγροκηπίων μελαγχολικωτάτην διαμορφοῦσιν εἰκόνα ποιητικῶν διαμονῶν περιβρεχομένων ὑπὸ χειμάρρων πηγαζόντων ἐκ τῶν ὑπερκειμένων συσκίων ὁρέων καὶ ἐκβαλλόντων εἰς τὴν παρακειμένην ἐπαφρόεσσαν θάλασσαν.

Θαμνῶνες ἐρριζωμένοι παρὰ ὑψηλοῦς βράχους, πυκναὶ βᾶτοι καλύπτουσαι βαθυτάτους βόθρους, κισσοὶ περιπτυσσόμενοι τὰ γηραιὰ στελέχη τῶν δένδρων ἢ τοὺς τοίχους τῶν ἀγροτικῶν οἰκιῶν προσέδιδον τῇ φύσει τὴν χάριν, δι' ἧς αὕτη ἐμφαίνεται ὁ ἄριστος πάντων σκηνογράφος τεχνίτης.

Ἐν τοῖς θαλεροῖς αὐτοῖς ἐνδικαιτήμασιν οὐχὶ σπανίως ἀπαντῶσι χωρικοὶ, ὅτε μὲν καθ' ὁμάδας καλλιεργούντες διὰ τῆς σκαπάνης καὶ τῆς ἀξίνης τοὺς δασεῖς ἀμπελώνας, ὅτε δὲ μόνοι διὰ τοῦ ἀρότρου νεοποιούντες τοὺς εὐφόρους ἀγρούς. Πάντες οὗτοι ἅμα τῇ παρόδῳ τῆς ἀμαξοστοιχίας ὥσπερ μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας θεῶνται τοῦ περιλαύνοντος ἀκατανοήτου αὐτοῖς τερατουργήματος· ἀλλὰ τὸ μάλιστα κάλλιστον θέαμα εἶνε αἱ νεαραὶ παιδίσκει, αἱ ὁποῖαι πλησίον ἀνυποθήτων καὶ διὰ ρακῶν ἐνδεδυμένων νεανιῶν ὀδηγοῦσιν εἰς τὰς βοσκὰς βοῦς ὑπναλέας ἢ ἀναπετομένους ἰνδικούς ὄρνεις, οὕτω δ' ἀποτελεῖται θαυμαστόν τι ἀγροτικὸν εἰδύλλιον, τοῦ ὁποίου κύρια θέματα εἶνε ἡ ἀπόλαυσις τῆς εἰρήνης καὶ ὁ ἐκ τῆς αὐταρκειᾶς πλοῦτος.

Αἱ ἄγναι περιστεραὶ πολλάκις κατὰ στίφη διασχιζοῦσι τὸν λεπτὸν ἄερα ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ζωγόνων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ πάλιν περισυλλέγονται ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐλῇ τῆς μικρᾶς οἰκίας τοῦ εὐπόρου χωρικοῦ· ὁ δὲ ἀγέρωχος ἀλέκτωρ ἰσχυρῶς κρώζων ἐστὼς ἐπὶ τῆς παρακειμένης φορτηγοῦ ἀμάξης συναθροίζει περὶ αὐτὸν τὰς πολύχρους ὄρνιθας, καὶ ἡ μικρὰ κόρη ἀνυπόδητος, ἀλλὰ τὴν κεφαλὴν πεφυλαγμένην ἀπὸ τοῦ καύσωνος ἔχουσα, ρίπτει κριθὴν ἢ ψιχία, ὅπως θρέψῃ τοὺς συντρόφους τῆς μοναξίας τῆς.

Ἄμα ἡ ἀμαξοστοιχία φανῇ καὶ οἱ κύνες σπεύδουσι κατ' αὐτῆς ὑλακτοῦντες, οἱ δὲ ἵπποι καὶ οἱ βόες ἀνασεύοντες τὴν μακρὰν οὐρὰν μόλις στρέφουσι τοὺς μέλαινας ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ μεγαθηρίου, ἀλλ' ὅπερ ἤδη ἀντιπαρήλθε. Τὰ δὲ παρατυχόντα παιδιά εὐθὺς ἐγκαταλείπουσι πᾶσαν οἰκιακὴν ἢ ἀγροτικὴν ἐργασίαν, ὥσπερ μεθυσκόμενα ὑπὸ τοῦ κρότου καὶ τοῦ καπνοῦ τῆς ἀτμαμάξης σκιρτῶντα πλησιάζουσι καὶ ζωηρῶς ἐκβοῶσι καταγελῶντα τῶν παρελαυνόντων ἐπιβατῶν.

Σχεδὸν ὁ ἥλιος ἤρχιζε νὰ ὑποκλίνη πρὸς τὴν δύσιν ὅτε κατόπιν τῶν πολλῶν ἄλλων σταθμῶν ἡ ἀμαξοστοιχία ἔστη καὶ πρὸ τοῦ Αἰγίου. Ἡ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ δύο μικρῶν ἀκρωτηρίων ἐπὶ τινος ἀκροτόμου ὁροπεδίου ὑπεράνω στενῆς καὶ μακροτάτης παραλίας. Ἡ πρόσοψις αὐτοῦ εἶνε

ὡς φυσικοῦ τείχους, ὅπερ ἐν ταύτῳ φαίνεται χειροποίητον, παρουσιάζει δὲ σπήλαια χρησιμεύοντα ὡς ἀποθήκαι καὶ ἀποταμειύσεις ὑδάτων. Πολλὰ πηγαὶ διαρρέουσιν ἐκεῖθεν, ἡ πρωτίστη δὲ κατέρχεται ἀρχαίου τινὸς τείχους καὶ διασκορπίζει τὰ διαυγῆ αὐτῆς νάματα ἐκ δετασσάρων κρουνῶν, ὑπὸ τὴν βαθεῖαν σκιὰν γιγαντιαίας πλατάνου ἀπὸ πολλῶν αἰώνων ζώσης ἐκεῖ. Πλησίον τῆς παραλίας, ἐν ἣ καὶ καλὸς λιμὴν ἀρτίως κατεσκευάσθη, διάφορα ὑπάρχουσι καταστήματα, καπηλεῖα καὶ πανδοχεῖα καὶ τινες οἰκίαι νεόδμητοι.

Ἡ ἐπίλοιπος πόλις ὑπέρεκται τοῦ ἀκροτόμου τούτου ὁροπεδίου, πρὸς δ' ἀπὸ τῆς παραλίας ἔχει πλατεῖα καὶ καλλίστη ἀνωφερὴς ὁδὸς· ἀπ' αὐτῆς ἐκτάδην καταφαίνεται ἐν γαληνιαῇ μεγαλειότητι ἡ ἀπέραντος θάλασσα· λέμβοι τινές, καΐκια καὶ τὸ ἀτμόπλοιο τῶν διαπορθμεύσεων ἐκόσμου τὸν μικρὸν λιμένα.

Ἰκανὴ κοινωνικὴ κίνησις ζωपुरεῖ τὴν μικρὰν πόλιν, ἄλλοθι μὲν διατεμνομένην ὑπὸ στενῶν καὶ ἐλικοειδῶν ὁδῶν, ἄλλοθι δὲ ὑπὸ εὐρείων καὶ εὐθυγράμμων. Πολλαχοῦ ἀπαντῶσιν κομψαὶ οἰκίαι, ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μικρᾶς ταύτης πόλεως δὲν εἶνε ὅ,τι θέλγει τὸν ἐκεῖθεν διερχόμενον ξένον. Ἡ σταφιδοφόρος αὕτη χώρα δεσπόζουσα πλουσιωτάτων κτημάτων, εὐφόρων πεδίων ἐπιμελῶς καλλιεργημένων καὶ ἀντικειμένη ὑψηλῶν δασωδῶν ὁρέων τερπνότατον παρέχει θέαμα ἰδίως ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς πλατείας, ἀφ' ἧς δύναται τις νὰ θαυμάσῃ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου χρυσεύουσαν ἅπαντα τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τῶν ἑνδον ὁρέων τῆς ἀντιπέρας Ἀκαρνανίας καὶ τῶν ἐντεῦθεν Καλαβρυτῶν, νὰ περιεργασθῇ κατὰφuton πεδιάδα διαποικιλομένην ὑπὸ λοφίσκων, ἐφ' ὧν ὑπῆρχον μονήρεις οἰκίσκοι καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων αἱ ἀναδιδόμεναι λάμψεις τῶν ἐσπερινῶν πυρῶν διεσκέδαζον τὸ ἐπιρριπτόμενον σκότος τῶν ὑπερκειμένων ὁρέων, νὰ ζηλώσῃ δὲ τοὺς κατοικοῦντας ἐκεῖ, ἀλλ' οἱ ὁποῖοι ξένοι τῆς περὶ ἑαυτοὺς μαγείας τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ βίου ζητοῦσιν ὅθεν ἀδυνατοῦσι νὰ ἔχωσιν.

Ἀκολουθεῖ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Εὐγενὴς ἀμαξηλάτου ἀπάντησις·

Ἄγγλος σταματᾷ ἀποτόμως ἀμαξηλάτην μικρᾶς ἀμάξης καὶ τῷ λέγει·

— Ἀμαξηλάτα! Πόθεν εἶνε ἡ ταχύτερα ὁδὸς διὰ τὴν δὸν τοῦ Ἀντίπου;

Ἡ ἀμαξηλάτης δεικνύων τὴν ἁμαξάν του — Ἰδοὺ αὐτὴ — τῷ ἀπαντᾷ.

* *

Ἐπαίτης ἐξ ἐπαγγέλματος πρὸς τὸν βαρῶνον Papineau.

— Εἰμαι νηστικός, κύριε, πρὸ δέκα ἡμερῶν καὶ ἔρχομαι....

— Έννοῶ, έννοῶ, τῷ λέγει ὁ βαρῶνος βαίνων πρὸς τὸ γρα-
φεῖόν του, θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς βοηθῶ.

Κατόπιν, ἀφ' οὗ ἐσημείωσεν ὀλίγας λέξεις ἐπὶ τοῦ ἐπισκε-
πτηρίου του, προτέθηκεν·

— Ἰδοὺ λάβε διὰ τὸν κ. Μερλάτην συστατικὴν ἐπιστολὴν.

Ἐν τινι νοσοκομείῳ μεγάλης πόλεως τῆς νοτίου Γαλλίας
ὁ πρῶτος χειρουργὸς πλησιάζει μίαν κλίνην καὶ δοκιμάζει
τοὺς σφυγμοὺς ἀσθενοῦς τινος

— ὦ! ἀναφωνεῖ, πηγαίνει πολὺ καλλίτερα ἀπὸ χθές.

— Ἀλήθεια, κ. ἰατρεῖ, ἀπαντᾷ ὁ νοσοκόμος· ἀλλὰ δὲν εἶνε
ὁ ἴδιος· ὁ ἀσθενὴς τῆς χθὲς ἀπέθανε καὶ οὗτος ἔλαβε τὴν θέ-
σιν του.

— Τότε . . . διαφέρει . . . Ἄς ἐξακολουθῇ λοιπὸν τὴν
αὐτὴν πτισάνην.

Φοβερὸν συμβᾶν εἰς ἀνεψιὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ νέου ἔ-
τους.

Παρουσιάζεται οὗτος—πλήρης ἐλπίδων—παρὰ τῷ θεῷ
του, ὅστις καὶ ἦτο ὑπερπλουτος καὶ τῷ προσφέρει περίφημον
χρυσὴν καπνοθήκην.

Ὁ θεὸς παρατρεῖ.

— Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε δῶρον βασιλικόν.

Κατόπιν περιπτυσσόμενος αὐτόν.

— Πόσον αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν εὐτυχῇ, βλέπων ὅτι δὲν ἔ-
χεις ἀνάγκην ἐμοῦ!

Καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ἡ συνέντευξις.

Ἡλικιωμένος τις ζητεῖ νὰ ἐπισκεφθῇ οἰκίαν πρὸς ἐνοικίασιν,
ὁ θυρωρὸς παρατρεῖ προσεκτικῶς κατόπιν καθήμενος ἡσύ-
χως τῷ λέγει·

— Δὲν κάμνει διὰ σᾶς, κύριε.

— Καὶ διατί ὅχι; . . . θὰ τὸ ἐνοικιάσω δι' ἐξ ἔτη.

— Ἀκόμη περισσότερον! ὁ κύριός μου δὲν ἀγαπᾷ τὰς κη-
δεάς!

Β. Γ. Κ.

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΣΥΝΗΣ Ε. Ν.

Α'.

Τοῦ κάκου κόρη μοῦ ζητᾷ τραγούδια γιὰ σημάδι...

ἀπὸ τὰ χεῖλη μου γλυκὰ τραγούδια πλεῖα δὲ βγαίνουν.

τὸ φῶς, τὸ ἔχει ἡ αὐγὴ κ' ἡ νύχτα τὸ σκοτάδι·

—δὲν τραγουδοῦνε οἱ νεκροί, ποῦ ζοῦν καὶ δὲν πεθαίνουν!

Ἔ, παίζει 'κεῖνο τὸ παιδί, ποῦναι παιδί ἀκόμα

κ' ἔχει μονάχα ἡ χαρὰ τὸ γέλιο εἰς τὸ στόμα.

μὰ σὰν στιγμὴ διαβαίνουνε καὶ ἡ χαρὰ κ' οἱ χρόνοι
καὶ τὸ τραγοῦδι σταματᾷ στὰ χεῖλη μας, παγώνει.
Ἄχ, τὸ τραγοῦδι ποῦ ζητεῖς θάταν χαρὰς τραγοῦδι,
ἂν τὸ ζητοῦσες μιὰ φορὰ, σὲ χρόνια περασμένα·
θάταν παιδιοῦ χαμόγελο, τῆς πασχαλιᾶς λουλοῦδι·
μικροῦ πουλιοῦ κελάδημα σὲ λαγκαδιὰ παρθένα!
Γιατ' ἦτανε παράδεισος ὁ κόσμος, κ' ἡ ψυχὴ μου
τὸ πειρὶ τρελλὸ ἀγγελοῦδι του, τὸ πειρὶ μικρὸ πουλὶ του
ὄνειρο ἦταν φτερωτό· κ' ἐπέτα κ' ἡ ζωὴ μου.
μὲ τὰ χρυσᾶ του τὰ φτερά... ταξίδευε μαζί του.

Β'.

Ἔχει περβόλι ἡ καρδιὰ καὶ κάθε τῆς λουλοῦδι,
ποῦ μᾶς μυρώνει τὴ ψυχὴ, τὸ λέγουνε τραγοῦδι.
λουλούδια ποῦχουνε μιλιὰ σὲ μυρωμένο στόμα
καὶ βάφ' ἡ πίκρα κ' ἡ χαρὰ μὲ τὸ δικό της χρῶμα.
Ἔχει λουλούδια ἡ καρδιὰ, καὶ τὴ ζωὴ στολίζει...
τὰ βρέχ' ἡ νύχτα, κ' ἡ αὐγὴ διαμάντια τοὺς χαρίζει.
μὲ τ' ἀστεράκια τ' οὐρανοῦ φιλοιοῦνται ἕνα, ἕνα,
αὐτὰ ἀστερία μὲ ψυχὴ κ' ἐκεῖνα πεθαμμένα.
Γι' αὐτὸ θωρεῖς κ' ἀνάθουνε αἰῶνια τὸ βράδυ,
καὶ τ' ἄλλα πέφτουνε θαμπὰ καὶ σβύνουν' τὸ σκοτάδι...
Ἄ, τὰ λουλούδια ποῦ ἡ καρδιὰ μὲ αἶμα τὰ ποτίζει,
φυσᾷ βορρεῖας τὸ ἀλύπητο τὰ παίρνει, τὰ σκορπίζει...
Ἔτσι ἐφύσησε κ' ἐδῶ κ' ἐπάγωσε ἡ καρδιὰ μου·
τὰ λούλουδά της πέσανε, τὴ μάννα τοὺς ἀφίνουν.
σὰν ἄστρα σὲ θολὴ νυχτιά, ποῦ πέφτουνε καὶ σβύνουν...
—φύλλα ξερὰ στολίζουνε νεκρὰ τὰ ὄνειρά μου.

Γ'.

Τί κρίμα! τώρα μοῦ ζητοῦν τραγούδια φτερωμένα,
τώρα ποῦ μέσ' στὰ στήθια μου ὁ χάρος μόνο μένει.
μοῦχει τὸ κρῦο τῆς καρδιᾶς τὰ χεῖλη παγωμένα·
Ἄ, ὁ νεκρὸς δὲν τραγουδεῖ, ποῦ ζῇ καὶ δὲν πεθαίνει!...

Δ. Ν. ΦΩΣΤΕΡΗΣ.

Σ' ΤΟ ΓΕΡΟ ΜΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ἄχ! ἕνας χρόνος πέρασε σὰν νάτανε μιὰ μέρα
ποῦ σ'ἔχασα ἀπ' τὸ πλάι μου, ἀγάπη μου, πατέρα.
Ἦσουν γιὰ 'μὲ ἡ ἀγάπη μου, ὁ στύλος τῆς καρδιᾶς μου,
ζωὴ τῆς μαύρης μου ζωῆς, τὸ φῶς τῆς σκοτιδιᾶς μου·
ὑπομονὴ μου ἄμετρη, γλυκερὰ παρηγοριὰ μου,
μαντύλι ποῦ μοῦ σφούγγιζες τὰ μαῦρα δάκρυά μου.
Ἀνάδευσαν τὰ νεῖατα μου σιμὰ 'ς τὰ γηρατειά σου
μὲ τὴ γλυκερὰ σου τὴ φωνή, μὲ τὴν ἀχνὴ ματιὰ σου
Μ' ἀνασταίνωταν ἡ ψυχὴ, ποῦ ἦτανε θαμμένη,
μέσα 'ς τὴ μαύρη συμφορὰ, ζωντανονεκρωμένη
Εἶνε νεκρὸς ὁ ζωντανὸς σὰν χάση τὴν ἐλπίδα,
φύλλο ξηρὸ 'ς τὴν ἐρημιὰ, ἄστρο χωρὶς ἀχτίδα...
ὦϊμέ! ποῖος νὰ μοῦ τῶλεγε πῶς θάρθη μαύρη μέρα,
νὰ χάσω ξάφνου ὁ δύστυχος τὸ γέρο μου πατέρα
Κι' ἔρημος μεσ' 'ς τὴ μαύρη μου τὴ συμφορὰ νὰ μείνω
καὶ μόνον δάκρυα πικρὰ 'ς τὸν τάφον του νὰ χύνω...
Καρτέρει με πατέρα μου, δὲν θὲ ν' ἀργήσῃ ἡ μέρα
νὰ ξαποστᾷσω δίπλα σου. Καρτέρει με πατέρα.

17 Μαΐου 1888.

Δ. Σ. Κ.